

Portret

door Theo Sprong

BOEK ÉN EXPOSITIE VAN KEDICHEMSE

De veerkracht van Ariena Ruwaard

• Ariena Ruwaard: altijd bezig met drijfhout en pen en papier.

FOTO: MARK RUWAARD

Zondag 8 november wordt een bijzondere dag voor Ariena Ruwaard. Op die dag presenteert de Kedichemse haar boek 'Imperfect Verklaard' en opent ze haar expositie met drijfhoutwerk. Plaats van handeling is de bibliotheek in Gorinchem. Een afsluiting van een bijzondere periode, maar ook een begin van ongetwijfeld nog veel meer. Want Ariena is een veelzijdige vrouw: beeldend kunstenaar met als basis drijfhout dat ze zelf jut, het liefst op Curaçao. Daarnaast is ze schrijver. Schrijver van aforismen, gedichten, een blog, korte verhalen en nu dus van een boek.

Een prachtboek over haar eigen leven en de ziekte die haar overkomen is: *virale encefalitis*, een niet erfelijke ontsteking van de hersenen als gevolg van een waterpokkenvirus. Ze was vastbesloten om haar leven van vóór haar ziekte terug te krijgen. Maar uiteindelijk moest ze haar zo geliefde werkzaamheden in het onderwijs stoppen en veranderde haar leven ingrijpend. In 'Imperfect Verklaard' beschrijft Ariena haar ervaringen, hoe ze ermee omgaat, wat ze deed en doet om de juiste richting in haar leven te vinden.

"Januari 2008 kon ik niet meer praten, lezen en zelfs niet meer op mijn benen staan. Ik was totaal van de wereld en na drie weken in het ziekenhuis, begon voor mij een lang revalidatieproces", begint Ariena aan haar indrukwekkende levensverhaal. "Ik was volkomen uitgeteld en had moeite in mijn gewone ritme te komen. Niets doen is lastig. Ik zat 23 jaar in het onderwijs, had een druk gezinsleven en ook een intensief sociaal leven. Het was opeens over en ik zat thuis op de bank of lag dagen achtereen in bed. Van lieverlee probeerde ik mijn deeltijd baan in het onderwijs weer op te pakken."

Afgekeurd

Maar het ging niet vanzelf. "Verre van dat zelfs, na twee jaar tobben moest ik de strijd met mezelf opgeven. De diagnose - restverschijnselen van de virale encefalitis - was duidelijk en ik werd afgekeurd."

Ariena moest een ander leven gaan leiden. "Het is heel lastig om afge-

keurd te zijn. Mijn leven, met drie kinderen en een lieve man, klopte en dat wilde ik terug. Maar dat kon niet meer. Ik was verdrietig en vond dat ik ook mocht rouwen, maar ik wilde er niet in blijven hangen. Die slachtofferrol paste mij niet. Mijn dochter

Lotte gaf mij het laatste duwtje en inspireerde mij weer iets te gaan doen. Ik ging lezen, veel lezen. Over geluk en de maakbaarheid van het leven. Ik dacht veel na over mezelf, maar niet te lang. Aan twijfel heb je niets..."

Na de nodige, ook psychologische, boeken te hebben versleten, nam Ariena zelf de pen ter hand. "Ik besloot mijn levensverhaal op papier te zetten voor mijn kinderen, voor later. Zoals ik vroeger voorleesverhalen

schreef voor mijn leerlingen. Ook maakte ik gedichtjes, korte en in mijn ogen simpele dingetjes. Die ik later via mijn weblog, Facebookpagina en twitteraccount ging delen met mijn volgers. Social media heeft vaak een negatieve kant, maar niet voor mij. Een uitgeverij raakte geïnteresseerd en heeft uiteindelijk ook mijn boek geredigeerd. Door een verschil van zake-lijk inzicht heeft het manuscript zeker een jaar of drie in de kast gelegen, tot we besloten om het boek in eigen beheer uit te geven."

'Ik was verdrietig, maar wilde er niet in blijven hangen. Die slachtofferrol paste me niet'

'Ik krijg teveel prikkels, maar ziek ben ik niet en zielig al helemaal niet'

Prikkels

Vanaf 8 november gaan de boeken, 500 in totaal, dus in de verkoop. "Op dit moment is het voor mij allemaal net iets te druk. Ik krijg teveel prikkels. Ziek ben ik niet meer en zielig al helemaal niet, maar de restverschijnselen van de hersenontsteking spelen regelmatig op. Het schrijven van een gedichtje helpt dan wel. Nog beter is om, zonder na te denken, een stuk drijfhout te pakken en aan de slag te gaan. Niet nadenken, maar gewoon een beetje aanrommelen en wat schuiven totdat alles op zijn plaats valt. Inderdaad een nieuwe bezigheid. Afgelopen zomer zijn we met het gezin teruggekeerd naar Curaçao, waar we ooit drie jaar hebben gewoond. We reisden af met lege koffers en kwamen met 143 kilo juthout terug. Bij de douane hadden we wat uit te leggen, maar uiteindelijk liet een zeer geïnteresseerde beampte ons door. In het begin had ik wel moeite om mijn kunst te delen met anderen, maar inmiddels heb ik zelfs al werken verkocht. Ik hoef er niet aan te verdienen en ik ben al lang blij als ik met de opbrengst mijn ticket voor een volgende reis naar de Antillen kan betalen", glimlacht Ariena.

Niet altijd een blije vogel

"Natuurlijk ben ik niet blij dat ik in 2008 ziek ben geworden, maar door mijn beperkingen heb ik wel een ander gedeelte van mijn hersenen kunnen ontwikkelen. Met die creatieve kant geef ik nu een boek uit, schrijf ik gedichten en maak ik van aangespoeld drijfhout kunstobjecten. En het wordt nog gewaardeerd ook. Ik ben heus niet altijd een blije vogel, maar doe wel dingen die ik graag doe en dat zouden best meer mensen kunnen doen."